

19 december 2021
(4de Zondag van de Advent, jaar C)

Je hebt misschien gehoord van de film *Lola rent*. In deze film wordt hetzelfde verhaal verschillende keren verteld, vanuit verschillende standpunten. In de kinderverhalen van de evangeliën, is het min of meer hetzelfde: in Matteüs lezen we het verhaal van Jezus'geboorte door de ogen van de menigte en Jozef; in het evangelie van Lucas ontdekken we Jezus' geboorte door de ogen van Maria.

En toen ik dit evangelie opnieuw las, viel mij twee details op waar ik nooit eerder aandacht aan had besteed: “Maria vertrok met *spoed* naar het *bergland* van Judea ! Alsof Lucas wil suggereren dat Maria vlucht... als een tiener die de blikken die op haar wordt gericht niet langer kan verdragen! Inderdaad, in het Evangelie, wordt de berg van Judea in verband gebracht met vluchten... “*In die tijd moeten zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen.*”

We kunnen het verhaal van Maria en Elizabeth heel banaal lezen... Wat mij betreft, geef ik de voorkeur aan het idee dat Maria vlucht... dat ze haar dorp verlaat en haar toevlucht zoekt in de bergen! Want het verhaal van Maria — verloofd met Jozef en zwanger vóór haar huwelijk— moet zeker voor opschudding hebben gezorgd! Zoals een dichter schrijft, is het niet zozeer een vriendschappelijk bezoek dat Maria aan haar nicht brengt, maar wel een verzoek om *asiel* te krijgen... Wat Maria doormaakt is ongetwijfeld te veel om te dragen.

En hoe zit het met ons? Is de blik van anderen soms niet moeilijk te verdragen ? Zijn er geen verhalen —gelukkig of pijnlijk— die we niet alleen kunnen dragen, die we niet openlijk kunnen delen? Dit verhaal herinnert ons dus eraan dat waarheid altijd relationeel is. Het behoort tot de *intimiteit* van een ontmoeting, van een bezoek tussen twee wezens, die openstaan voor het

onbekende, voor de vruchtbaarheid van een dialoog.

Maria vlucht naar de bergen. Ze distantieert zich van hen die denken de waarheid over haar te kennen. Zij vlucht gretig voor de verdenking van hen die te veel spreken, om naar het huis van Zacharias te gaan, degene die zwijgt! In dit verhaal zijn er —zoals jullie gemerkt zullen hebben— twee grote afwezigen, twee mannen aan de zijlijn, twee zwijgende figuren: Zacharias, de zwijger, en Jozef, de afwezige. Het is alsof dit verhaal over de visitatie van twee vrouwen ons uitnodigt om meer “*moederlijk*” te zijn voor elkaar! Niet paternalistisch, maar echt moederlijk!

Het verhaal van de visitatie stelt ons vragen over de manier waarop we lezen, waarop we elke gebeurtenis ontvangen. Nemen we de weg van wantrouwen en achterdocht? Of kiezen we voor de moeilijkere weg van openheid en aanvaarding? Wanneer twijfel en angst ons overvallen, gaan wij dan, zoals Maria, naar dit bergland van vertrouwen en vriendschap?

Laten we in deze adventstijd, zoals Maria en Elizabeth, luisteren naar de **geest in ons**, om echt “moederlijk” te zijn...

Moederlijk zijn is, net als Maria, altijd op weg gaan, zelfs in tegenspoed;

om te vertrouwen op gebaren die meer zeggen dan woorden;

Moederlijk zijn betekent, zoals Elizabeth doet,

luisteren naar wat in ons spreekt,

om onze instincten meer te vertrouwen dan onze redeneringen....

Moederlijk zijn is onvoorwaardelijk tedere woorden van begroeting en van zegen aanbieden, en de behoefte aan nabijheid rondom ons horen

Deze moederlijke Geest van God woont voortaan in ieder van ons.

Daarom: de Geest is niet dat wezen dat van buitenaf tot ons spreekt; maar degene die ons van binnenuit doet spreken. De Geest is niet degene die ons doet bidden, maar de energie die in ons bidt. De Geest heeft niets te maken met een paternalistisch oordeel, maar met de taal van een moeder,

die verzacht wat gespannen is en recht maakt wat is vervormd!

Moge deze moederlijk geest van openheid en vruchtbaarheid ons leiden naar de vreugde van het Kerstfeest. Amen